

Mọi người ngó tôi lom lom. Rồi có tiếng cười khúc khích :

- Tao hiểu rồi ! Bữa nay con Ngà bị sao Thủy Tinh chiếu !

- Sao ? - Chị Ngà vẫn chưa hiểu.

- Còn sao gì nữa ! Rõ ràng cháu con Miên đấm dài !

- Cái gì ? Lớn tồng ngồng mà còn đái dầm ?

Dì Miên thở dài :

- Thằng này nó mắc cái tật đái dầm từ nhỏ.

- Ôi, hèn gì từ nãy đến giờ tao nghe khai rình ! - Tiếng ai đó than thở, nửa khôi hài nửa chế giễu.

Ngay từ tiếng la hoảng đầu tiên của chị Ngà, tôi đã giật mình tỉnh giấc. Nhưng kịp phát hiện ra ngay tình trạng tệ hại mà tôi là thủ phạm, tôi giả vờ nằm im, ra vẻ ta đây đang ngủ mê mết. Tôi nhắm tịt mắt, tai vẫn không bỏ sót một câu đối thoại nào. Tiếng than thở bốn cột vừa rồi khiến tôi xấu hổ muốn chui ngay xuống đất. Nhưng tôi vẫn cố trăn mình giả chết, mặc dù người tôi ngứa ngáy nhột nhột như bị kiến bò. Cũng may là tôi nằm xoay nghiêng về phía chị Ngà, một cánh tay che ngang mặt, nên không ai nhìn thấy sắc mặt thoát xanh thoát đỏ của tôi.

Tôi mắc chứng đái dầm từ hồi còn bé xíu. Tôi cứ tưởng lớn lên, bệnh sẽ tự khắc hết. Nào ngờ học hết cấp một rồi mà đêm nào tôi cũng tè vãi ra quần. Mẹ tôi bắt tôi uống đủ thứ thuốc. Mẹ lấy mề gà đốt thành than, ngào với cơm nát, vo viên bắt tôi uống. Tôi còn uống cả nước lá cải củ hòa với muối nôi. Rồi rễ chanh, rồi bông mã đề, rồi hoa mào gà lẫn cam thảo, thứ nào nghe thiên hạ bảo trị được bệnh đái dầm, tôi đều tống tuốt tuốt vào bụng. Vậy mà cũng chẳng ăn thua gì. Đêm đêm, quần tôi ướt đầm để sáng hôm sau tôi phải len lén đi giặt một mình. Khi chui vào ngủ trong căn lều nữ, tôi quên bằng mất cái tật khủng khiếp của mình. Bây giờ mọi chuyện vỡ lẽ ra, tôi đành phải nằm co ro như con tôm luộc, mặt đỏ rần giấu dưới cánh tay.